

Το βάθος της σταυρικής θυσίας και η επιφάνεια του M. Onfray

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=83524>]

Ο Onfray ως υπέρμαχος της θεωρίας του ηδονισμού, αρνείται να συλλάβει τη σημασία της σταυρικής θυσίας και μη δυνάμενος να υποψιαστεί την αλήθεια της και ως τραγική ύπαρξη στο βιβλίο του «Η αναζήτηση των ηδονών», γράφει: «Πώς μπορεί να δημιουργηθεί ένα όραμα για τον κόσμο με βάση τη λατρεία ενός σταυρωμένου, ακρωτηριασμένου, πληγωμένου, ταπεινωμένου, πτώματος; Ένας νεκρός που μετατράπηκε σε έμβλημα ζωής ... Ζούμε στη σκιά του καταραμένου σταυρού. Και το σώμα μας αναδίδει ακόμα τη νεκρική μυρωδιά του πτώματος ενός μύθου, αν όχι του μύθου ενός πτώματος». Και συνεχίζει: «Ο χριστιανισμός αρνήθηκε το σώμα, τα σώματα, δόξασε το άρρωστο ακρωτηριασμένο, βασανισμένο, εξευτελισμένο σώμα, απόλαυσε το μαρτύριο ... εφηύρε έναν νυχτερινό έρωτα που μέσα στο σκοτάδι του τα σώματα μας συνεχίζουν να κείτονται σαν μέσα σε ένα σάβανο δίχως αρώματα».

Πηγή: [wikicommons](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Crucifixion_of_Christ_-_Gustave_Dore_-_Google_Art_Project.jpg)

Αν αυτό το στραγγάλισμα της ζωής από τον Onfray δείχνει ανίερο, πόσο αλλοπρόσαλλη και τραγική δείχνει η θεωρία περί του ηλιακού ερωτισμού, εκείνης της ασυδοσίας, του άκρατου ηδονισμού, του ξεγυμνώματος της ανθρώπινης υπόστασης που δεν διστάζουν να ζήσουν χωρίς Θεό. Στον αντίποδα τα λόγια του οσίου Πορφυρίου που σε όλα αναγνωρίζει τον Θεό: «Εγώ όταν νιώθω την αρμονία της φύσης, όλο κλαίω. Γιατί αν βαρεθούμε τη ζωή; Να τη ζήσουμε με το Πνεύμα του Θεού, το Πνεύμα της αλήθειας. Ο έχων το Πνεύμα του Θεού, ο έχων τη θεία σοφία τα βλέπει όλα με αγάπη Θεού κι όλα τα προσέχει».

Η εικόνα του Θεού πάνω στον Σταυρό πράγματι δείχνει έναν άνθρωπο ανήμπορο, παραδομένο στις δυνάμεις των ανθρώπων - σταυρωτών Του και της φύσεως. Δείχνει όμως τον τέλειο Θεό και τον τέλειο άνθρωπο που ακολουθεί το θέλημα του Πατρός Του. Δεν είναι ένας άνθρωπος που πεθαίνει και θάπτεται και στον τάφο τελειώνει η ζωή Του. Ο Σταυρός από όργανο φρίκης λαμβάνει την ευλογία της ίασης. Ο τάφος είναι αχώρητος. Δεν έχει την δύναμη να χωρέσει και περιορίσει την παντοδυναμία Του. Η ζωή δεν σταματάει στον τάφο όπως η νόηση και αντίληψη του Onfray στον τάφος της κτιστότητας. Τινάζει με θρίαμβο της κυριαρχία του θανάτου, ντύνεται τη συνέχεια της αναστάσιμης ζωής στις κοσμικές συνέχειες των ανθρώπων και αποτελεί πηγή αιωνιότητας.

Ο νους του Onfray σταματάει στον Σταυρό. Ο Χριστός κατεβαίνει από τον Σταυρό, και ο τάφος δεν μπορεί να Τον κρατήσει, καθώς καταλύεται το κράτος του θανάτου και όλα γίνονται αιώνια. Ζωή με Θεό. Ζωή για τον Θεό. Το μεγάλο καύχημα του Σταυρού για τον απόστολο Παύλο δεν σηματοδοτεί την καταδίκη και το τέλος αλλά την αναστάσιμη ευλογία και χάρη. Το πληγωμένο και ματωμένο σώμα δεν μοιάζει με πτώμα αλλά με Σώμα και Αίμα που δίνεται «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον». Η βρώση και η πόση του Παναγίου Σώματος και του Τιμίου Αίματος είναι ζωή, δίνει ζωή και ζει στη ζωή. Είναι Χριστός, χριστοποιεί τον άνθρωπο και ζει μέσα Χριστός. Δεν είναι Σώμα λύπησης, φθοράς, αμαρτιών, αλλά αναστημένο Σώμα που μαρτυρεί τη δόξα του Τριαδικού Θεού, την αγάπη Του και το έλεος Του.

Σχετικά γράφει ο Σωφρόνιος Σαχάρωφ με αρχοντική ομορφιά τα εξής: «Αν ο Κύριος όρισε να πεθάνουμε, θα πεθάνουμε με την συνείδηση της αγάπης Του, η οποία Τον οδήγησε στον Σταυρό. Ελπίζω ότι ενεργούν αληθινά μέσα μας τα λόγια του Χριστού: “Εγώ ζω και υμείς ζήσεσθε”. Κάθε λόγος του Χριστού, είναι η ίδια η Θεία αιωνιότητα. Όπως Εκείνος έπασχε για όλη την κτίση και για όλο τον κόσμο, έτσι και εμείς θα προσευχόμαστε στον Θεό. Και στις δύσκολες στιγμές, ας μας κυριεύει ο θρήνος της Γεθσημανή. Γιατί και σ’ εμάς συμβαίνει, όταν η προσευχή μας ομοιάσει κάπως με εκείνον τον θρήνο, όταν μας εγγίζει το Αιώνιο Πνεύμα, να ζούμε αληθινά. Τότε αρχίζει η αθάνατη ζωή μας. Και τότε παρουσιάζεται μπροστά μας ο Απόλυτος Θεός, με εντελώς άλλη μορφή. Η

χριστιανική μας πίστη είναι η έσχατη τελειότητα, και κανένας ας μη μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού! ... Όταν αρχίζουμε να πάσχουμε όπως ο Χριστός για όλη την κτίση, τότε, "έν Χριστώ" και με τον Χριστό, ζούμε την αιώνια ζωή».

Η σκιά του Σταυρού συναρπάζει. Μα περισσότερο ανήμπορη λεκτικά να εισχωρήσει στις ανθρώπινες σκέψεις και μικρότητες, μιλάει με την ταπεινή της σιωπή. Αργά και καρτερικά διδάσκει τη σιωπή, την πίστη, την υπομονή. Και το Πανάγιο Σώμα του Σταυρού δεν βιάζεται. Δεν αγχώνεται. Υπομένει και υπακούει στο θέλημα του πέμψαντος Αυτόν. Και διδάσκει στον άνθρωπο του πόνου, των θλίψεων, των αδικιών, των δοκιμασιών. Διδάσκει σιωπή και φυγή. Σιωπή για ασκητική ησυχία. Φυγή για άσκηση αυτοσυνειδησίας. Και έχει ένα μοναδικό προνόμιο. Να σου αυξάνει την εμπιστοσύνη στον Θεάνθρωπο που πάσχει. Στον Θεάνθρωπο που αναστήθηκε, υπενθυμίζοντας την οδό του βίου σου. Μαρτυρική, ματωμένη, ανηφορική, ατελείωτη, αλλά με θλίψεις που καλλιεργούν τα πάθη και μεταμορφώνουν τον άνθρωπο. Θλίψεις και δυσκολίες πικρές που αν και έχουν γεύση πικρή όπως το φάρμακο, φέρνουν την ίαση στην ψυχή και στο σώμα. Αυτή η σκιά της «εορτής και πνευματικής πανηγύρεως» κατά τον ιερό Χρυσόστομο κι όχι του καταραμένου Σταυρού κατά τον Onfray, αίρει την αμαρτία του κόσμου και μοιάζει με τον σταυρό του σύγχρονου ανθρώπου καθώς σύμφωνα με τον Πατριάρχη Κων/πόλεως Γερμανό Β' «μιμείται τον Χριστόν ο καθηλώσας τω θείω σταυρώ τας σάρκας και τω κόσμω σταυρωθείς και απονεκρωθείς».

Η φύση είναι η αληθινή αίσθηση. Το άγγιγμα της δόξας και του ελέους. Η μαρτυρία της ύπαρξης και της άρνησης του εκμηδενισμού κι όχι της τελειωτικής δημιουργίας. Μυρίζει, αγγίζει, νιώθει, αγαπά κι ερωτεύεται Θεό. Όπως γράφει κι ο π. Λίβυος στην Πεμπτουσία: «Ξημέρωσε ο Θεός την κτίση του, η βροχή κόπασε και περπάτησα για κάμποση ώρα, στα βήματα Εκείνου, που όλη νύχτα έπλενε και ξεδιψούσε το κορμί της Γης. Χωράφια μουσκεμένα, δέντρα καλά πλυμένα, γη σε οργασμό από την συνουσία, ζώα στον αγώνα της τροφής, άνθρωποι με ανάσες που θολώνουν τα τζάμια. Τότε κατάλαβα, γιατί η αθεία αναπτύχθηκε στα αστικά κέντρα. Γιατί είναι αδύνατον να ζεις με την φύση και να είσαι άθεος».